

שער השמים...

כשהתחיל הרב שמעון לזרוב את שליחותו, התבטא פעם הרבי שליט"א כי יוסטון היא 'שער השמים' – בהתכוונו למרכז החלל הגדול של ארה"ב הנמצא בעיר. השליח, הרב לזרוב, הבין את הרמז והשתדל להפוך את ה'מערב הפרוע' של המדינה הדרומית טקסס ל'שער השמיים' האמיתי. לנוכח 6 המרכזים החב"דיים הגדולים שהקים בטקסס – מסתבר שהצליח במשימה זו...

שווה בשווה, בין פקידי ממשלה ובעלי עסקים עצמאיים.

בנוסף לתהפוכותיה הכלכליות עברה יוסטון בדור האחרון, ליתר דיוק ב-15 השנה האחרונות, 'מהפך' נוסף, חשוב הרבה יותר מבחינתנו. הכוונה היא ל'מהפך הרוחני' בקרב יהודי יוסטון ומדינת טקסס כולה.

ארוכה ההיסטוריה היהודית של יוסטון: בתחילת המאה ה-19 הגיעו אליה ראשוני היהודים. האיזור היה אז עדיין תחת שלטונה של מסיקו. בתקצ"ו קיבלה טקסס עצמאות, ובשנה שלאחר מכן ארגנו היהודים את המניין הראשון ביוסטון. כעבור שמונה שנים רכשה הקהילה היהודית קרקע עבור "בית חיים", ו-

כלי נוכחותו הכל-כך מורגשת ומרנינה... של 'שימענקה'...

מין קסם-אישי וחן-חסידי ששזורים בו יחדיו לא מעט 'שובבות' חסידית יחד עם מרץ בלתי נדלה — והרי לך חלק מ'סודו' של השליח שהפך לסמל של יחודיות ומקוריות ואשר לא במקרה, כנראה, נשלח דווקא הוא למדינת ה'קאבוים' של הדרום כדי לכבוש כאור יהודי-חסידי גם את 'המערב הפרוע' של ארצות-הברית...

★ ★ ★

יוסטון, לפני 40 שנה, נחשבה עדיין לעיירה נידחת. דחוקה אי-שם בין שטחי החקלאות של

היה זה סביב "שולחנו" של כ"ק אדמו"ר מקלויזנבורג שליט"א. "נכבד" אחד שהסב שם באותה הזדמנות השמיע ב"חכמתו" איזושהי הערה שנרמז בה, בעקיפין, מין זלזול קל על פעילות מסוימת של חב"ד.

הרבי מקלויזנבורג שליט"א, להפתעת הנוכחים, שיסע מיד את דבריו של אותו "גדול נכבד" כאשר פניו לובשות לפתע רצינות רבה. "ידוע לי לדוגמא — הכריז האדמו"ר בהתרגשות — על אברך צעיר מסויים המתגורר ביוסטון-טקסס שעושה כל פעם דרך של כמה שעות נסיעה לרפת, כדי שבכיתו ישתו רק חלב ישראל. האברך הצעיר הזה הוא השליח של חב"ד שם. כלפי התנועה שכאלו הם אברכים יש לי דרך ארץ רבה מאד ולא ארשה שמישהו ישמיע איזשהו זלזול בהם או בפעולותיהם".

כעבור שנים נודמן לרבי מקלויזנבורג שליט"א להכיר מקרוב אותו אברך צעיר ולהתרשם אישית מהמהפך הרוחני שביצע בשממותיה הרוחניות של טקסס. היה זה כאשר האדמו"ר מקלויזנבורג שליט"א אושפז — ל"ע — במרכז הרפואי של יוסטון — יאריך השי"ת ימיו ושנותיו בטוב ובנעימים מתוך רפוש ומלאה — והכיר אישית אותו אברך שעמד לשורתו כל העת.

הן האדמו"ר מקלויזנבורג שליט"א, הן בני ביתו ומקורביו והן קהל החסידים הרב שזרם ליוסטון — לא הסתירו התרגשותם והתפעלותם על שמצאו ביוסטון ה'נידחת' קהילה חסידית אמיתית, שאיפשרה להם להרגיש גם 'שם', 'כמו בבית'.

מאז לא חדל האדמו"ר מקלויזנבורג שליט"א ובניו הגה"צ שליט"א כמעט בכל הזדמנות להעלות על נס, בהתפעלות והערצת כבוד, את הפעילות הגדולה מתוך מסייג של שליחי חב"ד בהם נתקל אישית ביוסטון ובמקומות אחרים בהם ביקר.

★ ★ ★

"האברך הצעיר" שהיה נוסע מספר שעות לרפת הוא לא אחר מאשר השליח המפורסם הרב שמעון לזרוב, שנשלח ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א לפני 15 שנה כדי "לכבוש" את "המערב הפרוע" של ארה"ב ולהפיח רוח חיים יהודי, חסידי, במדבריות השממה הרוחנית של הגדולה במדינות ארצות-הברית — טקסס.

'שימענקה' — זה שמו וזה כינוי החיבה ה'נצחי' שלו כפי כל חסידי חב"ד באשר הם. אתה מזכיר את השם 'שימענקה' בפני כל חב"דניק מהשורה ומיד העלית חיוך על שפתיו. רבים יודו בפניך כי קשה לעתים לתאר אירועים מסויימים או ימים מסויימים ב-770

10 שנים לאחר מכן נוסד בית-הכנסת האורטודוכסי "בית ישראל". היו אז בטקסס

אם אומר לך שעד לבואנו לכאן היו בכל המדינה פחות ממנין שומרי שבת ורק משפחה אחת ששמרה על 'טהרת המשפחה' — תוכל אולי להבין מה פירוש המושג 'חור נידח'

בסך הכל 245 יהודים, בתוך אוכלוסיה של חשעת אלפים חמש מאות גויים.

בית-הכנסת "בית ישראל" עבר גלגולים שונים, עד שנפל לבסוף בידיהם של היהודים הרפורמים הגרמנים. בית-הכנסת, שלמענו נדבו אבות יראי שמים את הפרוטה האחרונה, ונשים צדקניות, אמהות של "צאינה וראינה",

מדינת טקסס הענקית. כעבור 20 שנה אירע המהפך, כמו בבת-אחת. יוסטון עלתה לפתע על פני המפה האמריקאית והפכה להיות העיר הרביעית בגודלה בארצות-הברית כאשר מתגוררת בה אוכלוסיה בת למעלה משלושה מליון נפשות. במשך הזמן הפכה יוסטון לעיר פורחת שנתפרסמה בעיקר הודות לצמיחתה הכלכלית הבלתי-ירגילה.

כלכלתה של יוסטון התבססה בעיקר על ה'זהב הלבן', הנפט. כשהתחיל 'משבר הנפט' האחרון וקרנו ירדה במידה רבה, החלה גם ההתדרדרות הכלכלית של יוסטון. על העיר עוברת עתה תקופה קשה. בנקים ועסקים פושטים רגל; קרוב לארבעים אלף בתי-דירות נמכרו לאחרונה בחצי המחיר והאבטלה הגיעה כבר ליותר משנים עשר אחוזים.

היהודים, למזלם, ניצלו ממכת האבטלה. העובדה שמעט מאוד יהודים עסקו בתעשיית הנפט, בשל המעורבות הערבית הגדולה בענף, מועילה להם מאוד עתה, בשעת המשבר. קרוב למחצית מיהודי העיר הינם בעלי מקצועות חופשיים: רופאים, עורכי-דין, מורים, טכנאים ומדענים. המחצית השנייה מתחלקת, כמעט

מסרו עבורו את טבעות הקידושין שלהן, הפך למבצר של קבוצה מזערית, אשר אינה קיימת כיום — "איחוד היהודים". ארגון זה קבע ב"בית הכנסת" בשנת תש"ג, בתקופת החורבן הנורא, תקנות, אשר אסרו על יהודים שומרי שבת או כשרות כמו גם על... "ציונים" להתפלל בבית הכנסת ולהיות חברים בו... מאז ועד היום עברה יהדות יוסטון (וטקסס כולה) מרחק רב מאד... אין כל ויכוח מי 'אשם' במהפך הזה. לא מכבר, בסקרו את יהדות יוסטון, כתב עתון יהודי נכבד בארצות הברית, בין השאר (הדברים מובאים בתרגום חפשי):

בכל מדינת טקסס היה בית-כנסת אורטודוכסי אחד ויחיד. וגם הוא היה "כל-כך אורטודוכסי" שהתפללו בו בלי מחיצה ואת המגבית בליל כל-נדרי ניהלו באמצעות מיקרופון...

"בלי להתחשב במשבר הכלכלי, מתרחבת היהדות התורנית ביוסטון. לפני שהגיעו החב"דניקים, היתה יוסטון מדבר שממה בנושאי היהדות. חב"דניקים הפכו את יוסטון לעיר ואם בישראל. לפני שמונה שנים התקיימה חנוכת הבית של מרכז חב"ד המפורא ביוסטון, שהוא כיום המשכן הראשי של מוסדות חב"ד בטקסס כולה. בהדרגתו ותחת הנהלתו הדינמית של הרב שמעון לזרוב, חיה ותוססת היהדות בשש ערים גדולות בטקסס. בית-הכנסת ביוסטון הוא מרכז לתורה ולתפילה, ומרכז סביבו קהילה חסידית של יותר ממאתיים משפחות, כולם כמעט "בעלי תשובה". יש שם מקה טהרה, גן ילדים, ובית-ספר יהודי שלומדים בו 140 תלמידים כ"י, בתכנית עשירה ומגוונת של לימודים ברמה גבוהה ביותר.

הרב שמעון לזרוב, והרבנית חיינה, הם גם הורים המאשרים לעשרה ילדים, בגילאים שבין שנה ועד 19. הרבנית, משכילה ומלומדת, שבאה ממשפחת חסידית שרשית. היא המנהלת החינוכית של בית-הספר היהודי. את העובדה שהחב"דניקים "עיבדו" היטב את מדבריות השממה של יוסטון וטקסס, עוררו את היהדות, והרימו את קרנן של ישראל, מוכיח גם סקר דמוגרפי שנערך ע"י ארגון הצדקה היהודי של יוסטון, בניהולו של יונתן בייטש. הפעילות הנרחבת והמהפכנית של חב"ד היא זו, לדעת עורכי הסקר, שהביאה לתוצאות המענינות, שהמרכזיות בהן הן העובדות הבאות:

תשעים וששה אחוזים מיהודי יוסטון

השיבו שהם גאים ביהדותם, ותשעים ואחד אחוזים מזדהים עם מורשתם היהודית ועם המסורת של תורה ומצוות. תשעים ושבעה אחוזים השיבו שהתחילו לערוך סדר פסח, תשעים אחוזים התחילו לצום ולא לעבוד ביום-הכיפורים, חמישים ותשעה אחוזים מכין

מהפכה. מי שמכיר את מאבקה של יהדות אמריקה בכלל, ו'שממת' טקסס בפרט — יודע היטב כי לפני 15 שנה איש לא היה מעז אפילו 'לחלוש' עליהן... הסקר הראה גם שהישוב היהודי ביוסטון גדל בעשר השנים האחרונות, והוא מונה כיום

ה'מופת' באשמורת הבוקר

מספר הרב לעזרוב:

"ד"ר נרקין הינו רופא ילדים נודע ביוסטון. מנכבדי הקהילה היהודית. הוא גם רופא הילדים שלנו. יום אחד, כשהגעתי עם אחד הילדים, מודיעים לי שהרופא איננו. הוא נמצא בחופשה. עבר שבוע, שבועיים, שלושה, ארבעה שבועות, והרופא טרם הגיע. רק כעבור ששה שבועות שב חזרה מחופשתו. אותו שבוע, כשחזר, באתי אליו שוב עם אחד הילדים ומיד חשתי שפניו אינם כתמול-ששום. הבחנתי במין תוגה מסויימת. עננה השרויה על פניו. כששאלתי אותו מה אירע ביקש ממני שאמתין עד שיגמור לקבל קהל ואז ישוחח עמי בחדרו.

"חשבת, כמו כולם, שאכן נסעתי לחופש" — אמר לי ד"ר נרקין שעה שישבתי מולו בחדרו, פנים אל פנים — "טעות בידך. שכבתי כאן ביוסטון בבי"ח גדול כל ששת השבועות. לפני כחודש וחצי אני מתעורר יום אחד ורואה שאינני מסוגל להזיז את היד. שיתוק. נבהלתי מאוד וכיון שאני רופא התקשרתי מיד לעמיתי מבכירי הרופאים ונכנסתי לבית-החגוד כאן. במשך כל השבועות ששכבתי טיפלו בי הרופאים הבכירים ביותר שרק ניתן היה להשיג אך לשווא. לא הצליחו למצוא ממה זה ועל מה זה וכיוון שכן גם לא היה ביכולתם למצוא תרופה כלשהי. הם לא הותירו בי תקוות. ידעו שכרופא אי-אפשר להטעותני והודיעו לי — את אשר הבנתי לבד בעקבות הבדיקות — שכל יום השיתוק עלול לעלות גם לראש זה הסוף. ניסו את כל העצות האפשריות אך לשווא — אין תרופה".

"הייתי נדהם. כשגמר את סיפור המזעזע פרץ בבכי נואש, התייפח כתינוק. הייתי אז צעיר, רק שנה בעיר, וחשתי נבון מאוד מול הרופא הגדול שבוכה בפניי ומשתף אותי בטרגדיה הגדולה העוברת עליו.

"כשניסיתי להרגיע אותו אמרתי לו: "שמע. אני אינני צדיק ואינני איש שעושה נפלאות. אך 'עבד אברהם אנוכי'. יש לי רבי צדיק גדול שאני השליח שלו, ויש הסכם בין הצדיקים לקב"ה שהצדיק גוזר והקב"ה מקיים. אך אני לא יכול לבקש במקומך. אתה צריך לבקש. אני יכול להיות השליח שלך אך אתה צריך לבקש, אך זאת דע לך: אם אתה מבקש — תקבל על עצמך לעשות מה שיאמר, אם יאמר.

"הרופא הסכים מיד ובו במקום הכתיב לי לרבי שליט"א הכל ממש בבקשו את ברכתו הק', וביקשני שאהיה השליח שלו להעביר את בקשתו לרבי. כמובן שעשיתי זאת מיד והתחלתי לצפות במתח לתשובת הרבי. עובר שבוע, שבועיים, שלושה, ארבעה — שום תשובה. אומר לי את האמת, פשוט התביישתי ללכת אליו. כשאחד הילדים נהיה חולה שלחתי את אשתי עם הילד... כששלחתי את אשתי פעם שניה הוא שאל: מדוע בעלך לא בא? האם יש לו כבר תשובה מהרבי בשבילי? אני המשכתי להתחמק. עברו כבר ששה שבועות ואני כבר הספקתי 'להתיאש' מקבלת תשובה.

"יום אחד בשמונה בבוקר מצלצל הטלפון. על הקו מזכירו של הרבי, הרב בנימין קליין: "אתה כתבת איזה פתק לרבי בקשר למישהו בשם ד"ר נרקין?". "בטח שכתבתי" — עניתי נדהם ומופתע ור' בנימין — "מסרתי כבר לפני יותר מ-6 שבועות ואני מחכה לו הזמן לתשובה". "טוב" אומר לי ר' בנימין — "אתמול קרוב לאחת בלילה, אחרי שהרבי קיבל אנשים ליחידות, הוא מסר לי תשובה עבור הפתק שלך, אך לא רציתי להעיר אותך באמצע הלילה ולכן אני מצלצל עכשיו. התשובה של הרבי היא זאת: (1) ברכה לרפואה שלמה ויבשר טוב. (2) ידרוש בשלומי בשמי. (3) יבדוק את התפילין".

"אני הייתי נדהם ומופתע ור' בנימין — שרבות תשובות ופתקים עוברים על ידו — אומר לי: "תפסקי לצאת מהכלים". חשבתי בלבי: חכמה גדולה למי שותיק ורגיל וכבר לא מתרגש, בעוד אני — אברך צעיר בתחילת שליחותו ביוסטון — מקבל לאחר ציפיה רבה כל-כך תשובה מפתיעה כל-כך, במיוחד ה"דרוש בשלומי בשמי".

"לא חשבתי הרבה וצלצלתי למשרדו, ענתה המזכירה שמעבירה לו הודעות ואמרתי לה שאני צריך אותו דחוף. זה "עמרג'נסי". תוך שתי דקות הוא מתקשר אלי בבהלה. היה בטוח שמהו קרה לי. "לא" — אמרתי לו — "זה בשבילך, יצאה אתמול בערך באחת בלילה תשובה מהרבי בשבילך. עכשיו התקשר אלי הגבאי ואני רוצה למסור לך את התשובה". עוד בטרם הסתפקתי למסור את התשובה הוא צורח לי בטלפון: "מותי

המשפחות מקיימות מצות הדלקת נרות שבת. לשמונים אחוזים יש מזוזות בפתחי הבתים, תשעים ושלושה אחוזים מדליקים נרות חנוכה. לתוצאות כאלו יש רק הגדרה אחת:

כארבעים ושנים אלף נפש, אשר מתוכם ציינו חמישים וחמישה אחוזים שהם מתחילים לשקול בחיוב לשלוח את ילדיהם לבי"ס יהודי. הרב שמעון לזרוב אינו מסכים לקביעה

הסטטיסטיקה לגבי האחוזים של היהדות האורתודוקסית ביוסטון ובערים אחרות של טקסס. חב"ד היא כללי-יהודית, מעין ארגון-על "הארגון הרוחני לכלל ישראל". לדוגמא, אם ביוסטון ארבעים ושנים אלף יהודים, הרי שיש לנו ארבעים ושנים אלף חברים... השפעתנו

החב"דניקים למען היהדות, אין הרב שמעון לזרוב מגזים כלל. היהדות השרשית ביוסטון כמעט ונעלמה לפני שהגיעו החב"דניקים, ובבראם הם הפיחו רוח חיים בעצמות היבשות, ועוררו את הגיצוצות החבוביים של אהבת התורה ואהבת ישראל, בהשיבם נשמות

חב"ד בסמוך לאוניברסיטאות, עבור הנוער היהודי הלומד שם. בין רבנים שלוחים אלו נשלח לקשה והורה שבמדינות – הרב שמעון לזרוב הצעיר.

בהתלהבות ובחוס חסיד, חדר באהבת ישראל, החל ר' שמעון הצעיר ליישם את הוראת הרבי – להשקות את המדבר הצחיח של טקסס במים טהורים, מעיינות מים חיים של קדושה. במשך השנים האחרונות בנה הרב לזרוב ששה מוסדות חב"דיים ביוסטון ובסביבתה: בית חב"ד בסמוך ל"מרכז הרפואי של טקסס" המפורסם בעולם, שם גם אוניברסיטה גדולה ביותר ללימודי רפואה. בית חב"ד זה הוא בניהולו של הרב משה טרקסלר, תלמיד מובהק של הרב שמעון לזרוב. בית חב"ד בהאוסטין, בניהולו של הרב יוסף לברטוב.

בית חב"ד בדאלאס, בניהולו של הרב מענדל דוברווסקי, בנו של הסופר ואיש ההגות החסידי הרב יהושע דוברווסקי, בית חב"ד בסן-אנטוניו, ובראשו הרב חיים בלאק, בנו של הפרופסור ארווינג בלאק, אנטוריו קנדה. בית חב"ד באל-פאסו, שבראשו הרב ישראל גרינברג, חתנו של הרב גרשון מענדל גרליק, רבה הראשי של מילאנו אשר באיטליה. זוהי אימפריה של יהדות תורנית אמיתית המוקמת בטקסס עבור כלל ישראל, ובמיוחד פעילה עם הסטודנטים והמרצים באוניברסיטאות ובמסדות הרפואיים, וזוהי, יש להניח, רק ההתחלה.

**לא באתי להתייעץ עמך
אם לפתוח כאן מרכז של
חב"ד או לא. על פתיחת
מרכז חב"ד בעיר אין מה
לדון. הוא כבר נפתח...
"מה פירוש נפתח?!"
מתי?!" "היום בבוקר,
כשהמטוס שבו הגעתי
נחת כאן..."**

בתי חב"ד אלו לצדם של האוניברסיטאות והמרכז הרפואי של טקסס הפכו לאכסניה מארחת, ה"בית בניכר", של הסטודנטים חסרי הבית, ושל משפחת יהודיות מן העולם כולו, הבאות לחפש מזון לחולין בבית-הרפואה הנודע. שם הם מתקבלים בבורעות פתוחות, באהבת ישראל, ובהכנסת אורחים כשל אברהם אבינו. שם הם מוצאים בית-כנסת להתפלל בו, ויכולים לשבות שבתות וחגים, שם ביכולתם לאכול מזון כשר ולחוש באוירה יהודית. שיעורי התורה באוניברסיטאות הגדולות הפכו לשם דבר. בשיעורי היהדות

אמרת? "מתי – מה?" אני שואל אותו. "מתי אמרת שהרבי נתן את התשובה" – הוא צורח לי בקול רם יותר. "קרוב לאחת בלילה" – עניתי לו – "כך אמר לי המזכיר, הרב קליין".

– "זה משהו לא יאומן! לא יאומן! לא יאומן!" – הוא מתחיל לצווח בהתרגשות ופורץ פתאים בבכי מתייפח בקול רם.

– "הכה רגע. אולי נדבר פנים אל פנים. אני מגיע אליך מיד".

– "טוב, תבוא מיד, אבל לפני שאתה מנתק את הטלפון" – הוא צורח שוב בהתרגשות – "אני רוצה שתדע שאתמול בערך ברבע לאחת בלילה התחלתי פתאים להזין את היד לראשונה מאז השיתוק!"... הפעם הגיע תורי להפריח צווחת התרגשות...

תוך שעה קלה כבר ישבתי בביתו, מרוגש יחד עמו, שומע ממנו שוב ושוב איך פתאים קרוב לאחת בלילה התחילה היד לזוז ונזכר איך הרב קליין במין "שוויון נפש" מספר לי כי אתמול קרוב לאחת בלילה לאחר ה"יחידות" הרבי מוסר לו תשובה עבורי...

כשנרגענו מעט מסרתי לו את תשובתו של הרבי שכללה כאמור 3 חלקים: ברכה לרפ"ש. דרישה בשלומי בשם הרבי ובריקת התפילין... בהיסוס-מה שאלתי אותו: "יש לך בכלל תפילין בבית?". "כן – ענה לי – ירושה, שאני דווקא משתמש בה בגלל סיפור שהיה לי פעם שכל הבית נשרף ורק התפילין נשארו שלמות".

"לקחתי ממנו את התפילין. ועוד באותו יום טסתי עם זה במיוחד לניו-יורק, מסרתי זאת לבודקים המפורסמים בקראון-הייטס ביקשתי מהם לבדוק זאת בדחיפות בהסבירי להם עד כמה זה חשוב לי.

"באותו ערב הם החזירו לי את התפילין. כן. רק פסול אחד מצאו. מלה שלמה חסרה. המלה החסרה היא: "ידך"..."

★ ★ ★

סמוך לאותה תקופה, ערך אחד המיליונרים הגדולים של הקהילה היהודית ביוסטון חגיגת בר-מצווה לבנו. הבן, שהמצב הכספי בבית איפשר לו לבקש כל אשר יעלה ברוחו, החליט כי בחגיגת הבר-מצווה שלו צריך להשתתף הזמר המפורסם ז'אן פירס. בסך הכול מדובר בכששת אלפים דולר להופעה פלוס כרטיסי טיסה ואירוח, סכום מזערי כזה אינו מהווה בעיה והאב המיליונר הסכים כמובן.

כשהגיע ז'אן פירס, יהודי, ליוסטון לרגל הבר-מצווה נערכה לכבודו בערב בואו קבלת פנים 'ממלכתית' בבית המיליונר היהודי ובה השתתפו כל המיי-ומי מצמרת הקהילה היהודית של יוסטון. אמנים, מדענים, רופאים דגולים ועוד.

בעיצומה של המסיבה, כטוב לב הזמר המהולל בין ובזמר ביקש להשמיע מספר מלים: "דעו לכם שלפני יותר מ-10 שנים חליתי במחלה-אנושה והייתי נחשב כבר כמת. מותי הסופי ה'ישמי' היה ענין של ימים ספורים. בעיר מגורי, סאן-פרנציסקו, יש שליח של ליובאוויטש ואחד מידידי פנה אליו בשעה הקריטית כי שמע שהרבי שלו מחולל נפלאות. הרבי בירך אותי מיד ברפואה שלמה והנס הגדול, לתדהמת כל הרופאים, התרחש. המחלה נעלמה כליל ומאז המקרה עברו יותר מעשר שנים אותם אני חב לרבי מליובאוויטש, וכשאנו מתאספים כאן לכבוד הבר-מצווה שבו מניחים תפילין בראוני לומר לכם שזה אחד הדברים שגם אני התחלתי לעשות לאחר הנס של הרבי מליובאוויטש ואני ממשיך לעשותו, יחד עם שאר מצוות, מדי יום, וכדאי שגם אתם תעשו זאת..."

בין המסובים היה גם מיועדו ד"ר נרקין, קרוב-משפחה של בעל-השמחה. כששמע את סיפורו של ז'אן פירס קם הוא וסיפר בהתרגשות את הסיפור הטרי שלו... ז'אן פירס, מרוב התרגשות, פרץ בבכי שסחף עמו עד מהרה את רוב הנוכחים.

★ ★ ★

הסיפורים המופלאים שעשו להם עד מהרה כנפיים בקרב כל הקהילה היהודית של יוסטון – במיוחד לאחר הסיקור התיקשורתי למהלך המסיבה לכבודו של פירס – 'הזניקו' את מעמדו של השליח החב"די וכוח השפעתו עשרות מונים...

יהודיות לאביהן שבשמים. לפני חמש עשרה שנה שלח הרבי שליט"א חמישים רבנים לערי אמריקה כדי להפיץ תורה ויהדות, ללמד את היהודים שבכל מקום, וכן כדי לבנות בתי

אינה מוגבלת רק לחברים הרשמיים בבית-הכנסת, אלא אנו דואגים לעיר כולה" – כך אומר הרב שמעון לזרוב. לנוכח הפעילות ומסירות הנפש של

באמצע הדרך' — במרכז ר' משה טרקסלר

יהודי חשוב בארה"ב זמן קצר לפני שזכיתי לבקר אישית בממלכה החב"דית של יוסטון-טקסס. לא נותר לי הרבה מה להוסיף על העדות המהימנה אשר משקפת את ההצלחה החב"דית הגדולה בעיר — אם קיימתי בכל זאת ראיון עם הרב לזרוב הרי זה בעיקר כדי לעמוד מקרוב, בשיחה אישית, על השלבים המעניינים בהתפתחות החב"דית של טקסס. על הדרך הארוכה והמרתקת מבראשית ועד לייש הגדול שתואר בצורה כה יפה ונכונה בכחבה האמורה.

• פתאים קם אדם בכוקר ומוצא עצמו בלב 'המערב הפרוע' של המדינה הדרומית בארצות הברית...

— בשנת תשל"ב, 'שנת השבעים', נפתחו ע"י חסידי חב"ד ע"א מוסדות. הרבי שליט"א מצידו, כך נראה הדבר, השתתף אף הוא במבצע... והחליט להקים מרכז חב"ד, סניף של המרכז לענייני חינוך, במדינת טקסס. זה היה כהחלט חידוש די מהפכני.

• למה הכוונה "חידוש מהפכני" — הרי טקסס לא היתה המדינה הראשונה שאליה נשלח שליח של הרבי?

— נכון. ובכל זאת זו פעם ראשונה שנשלח שליח לחזר נידח' ממש. [אגב: בהקשר לביד' טוי הזה "חזר נידח" ברצוני לומר לך משהו: אני קורא מושבע של הי'כפר חב"ד". זה 'סם החיים' שאנו מקבלים כאן מדי שבוע. כל פעם אני גם קורא בנשימה עצורה את סדרת הכתב בות המופלאות של 'חב"ד בעולם' ושם אני נתקל לעתים בביטוי 'חזר נידח', שבא לתאר מקום שהיה מוזנח מבחינה רוחנית. ואני תמיד חושב לעצמי: "אם הוא היה בא ליוסטון ולומד את ההיסטוריה שלה, אריאז הוא היה מבין מה זה באמת 'חזר נידח'".]

חנניות מזון נוספות — כולם כשרים למהדרין. אם היית אומר זאת למישהו בטקסס לפני 15 שנה — היה בטוח שיצאת מדעתך...

"האתגר של חב"ד — אומר הרב לזרוב — הוא לקרב את היהודים ליהדות, וב"ה אנו משיגים זאת בהצלחה ביוסטון. כיום אין קיימת בסביבתנו אפיקורסות, אולם הבעיה הקשה היא הכורות בכל הקשור ליהדות. לבני הדור השלישי של יהודי אמריקה לא הותרו ברירה. לא לימדו אותם יהדות בשום צורה שהיא. יהודים אלו לא בקרו מעולם בבית כנסת יהודי. ומי שלמד משהו, היה זה על קצה המזלג, ב"בית ספר של יום ראשון", או כהכנה לקריאת הברכות כבר מצוה. ידיעותיהם ביהדות דלות ביותר, אך בפנימיותם הם יהודים יקרים הצמאים לעוד ועוד יהדות. כאשר משקים אותם במעיינות החיים של החסידות ופנימיות התורה זוכה היהודי המשכיל, הרופא, עורך-הדין, המדען, להכיר את היהדות אשר עליה לא שמע כלל בחייו, יהדות המצילה אותו ואת ילדיו והוא מתחיל ללכת לביהכנ"ס כדי להתפלל, להניח תפילין, לשמור כשרות, לקדש על היין בליל שבת, ונעשה שומר שבת. וזהו מימוש של מאמר חז"ל "כל המקיים נפש אחת מישראל" — דברים אלו אמר בשמחה ובגאווה רבה של יהדות יוסטון, הרב שמעון לזרוב. את המהפכה היהודית הזו, אשר חולל ביוסטון השליח החב"די הרב לזרוב, ניתן לראות ולחוש בכל צעד ושעל. הרב לזרוב ורעייתו מביטחים שווה רק ההתחלה. תארו לעצמכם לאן הם עשירים להגיע..."

★ ★ ★

כתבה זו, שתורגמה כאן, נתפרסמה בעתון

נוטלים חלק למעלה מחמישים סטודנטים וכן מרצים ורופאים.

עם מאות סטודנטים מקיימים בבתי חב"ד אלו בכל ערב הדלקת נרות, תפילה בציבור, עונג שבת וסעודת שבת. מוזכים נוער יהודי, אשר לא טעם מימיו טעם של יהדות, לטעום, לראשונה בחייו, טעמה של שבת חסידית, ולחוש בעונג של יום המנוחה והקדושה, שבו מקבל היהודי נשמה יתירה בכל מקום שבו נמצאים יהודים שולחים אליהם משלוח מנות לפורים, ולפני פסח — מצות, יין ומצרכים כשרים לפסח. בחוה"מ סוכות נסעה בכל רחבי יוסטון סוכה ניידת על גלגלים, שבה מחלקים דברי מאפה ומאות יהודים מברכים ברכת לי שבסוכה. על סוכה זו נתפרסמו כתבות בשני עתונים מקומיים באנגלית, שמתוכן

בכל פעם שעלה בחדשות איזה ענין הקשור בדתיים — זה יכול להיות זריקת אבנים במאה שערים או הקמת התנחלות של גוש אמונים — בעיניהם הכל אחד. אני הייתי צריך להסביר ולייצג את הדתיים...

ניכרו הכבוד וההערכה למסורת היהודית. היהודים בכל מקום קיבלו את פניהם בשמחה ובגאווה, באמרו: "כנראה, שווה אכן תקופת המשיח — אם ביוסטון יש סוכה".

כשרות ביוסטון

גם בנושא כשרות המזון עורר הרב לזרוב מהפכה בעיר... הוא שכנע סוחר סיני, בעל חנות מזון ענקית, שהמסחר במצרכים כשרים מפיק תועלת רבה. הוא העביר לסיני כתובותיהם של הספקים הגדולים ביותר של מזון כשר בבורו-פארק, המשווקים לו מזון בעל איכות טובה וכשר למהדרין, ואף כשר משחיטת חב"ד. לפני פסח ולפני תגים אחרים מכר הסיני מצרכי מזון כשרים ברווחים עצומים. דבר זה עורר את קנאתם של בעלי החנויות האחרים, וגם הם החלו לשווק מצרכים כשרים. הרב לזרוב הוכיח, שהתירין כאילו קשה להיות יהודי בעיר אמריקה אינו תירוץ כלל וכלל... כאשר המצרכים הכשרים נמכרים ביוסטון בחנות מפורסמת זו, המחירים הם נמוכים, ויהודים רבים ביוסטון יכולים להרשות לעצמם לאכול כשר... שני איטלזים כשרים, ארבע מאפיות ועוד

כך הם מתחילים להתקרב

להתבדח — אמר לי בפסקנות: "שמע חבר. כאן אין לך מה לחפש. 'אידישקייט' זה לא מצרך מבוקש כאן וכדאי שתיפטר מה שיותר מהר מהרעיון המוזר שלך לבוא לגור כאן. 'ובכלל — הוסיף — יש לנו כבר בי"ס יהודי ואנחנו מטפלים ביהודים". שאלתי אותו: "כמה תלמידים בבית-הספר שלך?" "שמונים תלמידים" — ענה לי. "וכמה יהודים יש בעיר?" — המשכתי להקשות. "כעשרים וחמישה אלף".

**אני מתכבד להודיע לכם
בשמחה שאני עומד
לרשותכם. אם אתם
צריכים הרצאה בנושאים
יהודיים: חסידיזם,
יהודים, מיסטיזם —
באמריקה מאוד אוהבים
את השמות המפוצצים
האלה — אני עומד
לשרותכם. מוכן ומזומן**

— "ובכן — הכרזתי בחגיגות — אני מבטיח לך נאמנה שב־80 הילדים אני לא אטפל, אני אטפל רק בעשרים וארבעה אלף תשע מאות ועשרים יהודים..." — "טוב — אמר בחוסר סבלנות — מספיק עם הבדיחות. ובכלל, אני יכול לעזור לך לשכור דירה, כי אף משוגע כאן לא ישכיר

אורטודוקסי" שהתפללו בו בלי מחיצה ואת המגבית בליל כל־נדרי ניהלו באמצעות מיקרופון...

• וכשבאים לכאן עם משפחה צעירה יחידים ובורדים, מבלי לדעת לאן לפנות — מה עושים?
— דבר ראשון מחפשים דירה. (דבר לא קל

בעיר שבה כל משפחה ממוצעת היא 2 ילדים וכלב...). ניגשתי למנהל בית-הספר היהודי והצגתי את עצמי כשליח של חב"ד שבא לפעול בעיר בענייני יהדות. המנהל הסתכל עלי כמי שנפל מהירח, ואמר לי שהוא עסוק מכדי לשמוע כל מיני פנטזיות ובדיחות... כשנוכח לתדהמתו שלא באתי בדיוק בשביל

• אז הנה אני יושב כאן ביוסטון ואני מוכן ללמוד מעט היסטוריה...

— ובכן, טקסס היא המדינה הגדולה ביותר בארצות-הברית. ואם אומר לך שעד לבואנו לכאן היו בכל המדינה פחות ממניין שומרי שבת ורק משפחה אחת ששמרה על 'טהרת המשפחה' — תוכל אולי להבין מה פירוש המושג 'חור נידח'.

• זו היתה בעצם המדינה הגרועה ביותר באמריקה מבחינה יהודית-רוחנית?

— לא הייתי מגדיר את המצב במונחים של 'גרוע' יותר או גרוע פחות. ההגדרה המתאימה היא אכן 'חור נידח' או, בשפה מליצית יותר, משהו מעבר להרי החושך שנמצא מחוץ לתחום כלל בכל הקשור ליהדות. אפילו ה'משולחים' הנוסעים לארכה ולרוחבה של אמריקה לא דרכו כלל על אדמת טקסס למרות 40 אלף היהודים הגרים בה. זה בוודאי אומר הכל...

• ומכל הצעירים החב"דיים בוחרים דווקא ב'שימענקע' לעזרוכ — כנראה מתוך ידיעה שרק הוא יוכל להתמודד עם השממה הרוחנית במדינת ה'קאבוים' של טקסס...
— (מחייך) יתכן שהסיבה נבעה בשל הנסיון שצברתי במקומות אחרים כמו דטרויט וכו'. בכל אופן, אין ספק כי אמנם הפעם מדובר היה במקום שונה לחלוטין, מהותית, מבחינת השליחות. עד אז, בכל המדינות שבהן

הוקמו מרכזי חב"דיים, במדינות השונות של ארצות הברית, היו איזשהן נקודות אחיזה, כמו בתי-כנסת אורטודוקסיים, בתי-ספר יהודיים וכיוצא בזה. כאן הוחל לראשונה בפריצת דרך למדבר שממה מוחלט וטוטאלי.
לדוגמה: בכל מדינת טקסס, היה בית-כנסת אורטודוקסי אחד ויחיד: וגם הוא היה "כל-כך

דירה למשפחה מרובת ילדים עם ארבעה ילדים קטנים".

— "שמע חבר יקר — אמרתי לו לבסוף — לא באתי להתייעץ עמך אם לפתוח כאן מרכז של חב"ד או לא. שאלתי רק אם אתה יכול לעזור לי בשכירת דירה. תרצה — תעזור. לא תרצה — לא תעזור. אך על פתיחת מרכז חב"ד בעיר אין מה לדון. הוא כבר נפתח..."

הוא נשוי לגויה וזה עשרות שנים לא ראה בעיניו שום יהודי. בתחילה לא הבין מה אנו רוצים ממנו. כשהתברר לו שאיננו רוצים תרומה אלא פשוט באנו במיוחד אליו לעורר אותו ולחזק אותו פרץ לפתע בבכי של התרגשות שלא יכולנו לעצור אותו

— "מה פירוש נפתח? מתי?!"
— "היום בבוקר, כשהמטוס שבו הגעתי נחת כאן..."

סיכומי של הסיפור הארוך הוא, שעוד באותו יום השגתי דירה מתאימה, התקשרתי מטלפון ציבורי לרב חזקוני ותוך 10 דקות כבר היתה בידי ברכתו של הרבי שליט"א...

• **יש כבר דירה וצריך להתחיל לפעול...**
— כפי שאמרתי, לא היה בהתחלה כלום. התחלתי אט-אט. בתקופה הראשונה מצאתי עצמי לפתע בעיני היהודים, וגם בעיני התקשורת בעיר, כנציג בלתי-רשמי של כל הארגון נים הדתיים: אגודה, מזרחי, סטמר, ישראל הצעיר וישראל הזקן... הכל בכל מכל.

• **כמה התבטאה ה'נציגות' הזאת?**
— פשוט מאוד: הם לא שמעו אף פעם שיש כל מיני חוגים שונים אצל הדתיים. ידעו רק שיש יהודים דתיים, וכך בכל פעם שעלה בחדשות איזה ענין הקשור בדתיים — זה יכול להיות זריקת אבנים במאה שערים או הקמת התנחלות של גוש אמונים — בעיניהם הכל אחד. אני הייתי צריך להסביר ולייצג את הדתיים...

• **ובכל זאת צריכים להתחיל לפעול, באוירה די מסוייגת... כיצד עושים זאת?**
— החלטתי להתחיל בדרך של 'לכתחילה אריבער', בלי שום מחלוקת, בדרכי נועם ובדרכי שלום. הלכתי לכל 'בעל תפקיד'. מנהל בית-ספר, מנהל מועדון, מנהל 'טמפל' וכיוצא בזה, ובפני כל אחד מהם הצגתי את עצמי

הרוקח מאוסטין...

"רק שימנעקע מסוגל לזה", הפטירו בחיך כל הנוכחים באותה התוועדות אצל הרבי שליט"א כאשר לפתע נכנס ר' שמעון ועמו למעלה מעשרה צעירים חובשים כולם כובעי 'קאבוי' כמיטת המסורת של ה'קאבוי' ב'מערב הפרוע' של טקסס...

גם אני זכיתי להיות נוכח באותה התוועדות, בחודש תמוז של שנת תשל"ד. ראיתי גם כיצד על פניו הק' של הרבי שליט"א התפשט חיך רחב משהבחין בהם והורה להם לומר יחד "לחיים".

כיום, בניקורי ביוסטון, כעבור שלוש עשרה שנה, כשיושבים מול כמה אנרכים חסידים 'תוססים', קשה מאוד לזהות בהם את הצעירים עם כובעי ה'קאבוי' שראיתי אצל הרבי לפני 13 שנה. אחד מהם הוא הרב משה טרקסלר, מחשובי הפעילים של ר' שמעון. 5 שנים כיהן כמנהל 'בית חב"ד' בהאוסטין וכיום מכהן כמנהל 'בית חב"ד' ביוסטון.

מספר ר' שמעון:
"היתה זו הקבוצה הראשונה של הסטודנטים שהשתתפו בשיעורים שלי באוניברסיטת טקסס בהאוסטין. השפעתי על כעשרה מהם לנסוע לחודשי הקיץ לישיבה החב"דית לבעלי-תשובה במוריסטון. בדרך לשם לקחתי את כולם להתוועדות אצל הרבי שליט"א ב'י"ב תמוז. הסיבה שאמרתי להם ללבוש כובעי 'קאבוי' של ה'מערב הפרוע' היא כדי לזכות בתשומת-לב".

כשהבחין ר' שמעון בתמהון שעל פניו הוא מסביר: "רציתי פשוט להמריץ ולעורר ולדרבן את כולם שיתפסו צעירים אמריקאים וישלחו אותם לישיבה של בעלי-תשובה במוריסטון..."

"משה טרקסלר, כאמור, היה אחד מהם, בעצם 'ראש הקבוצה'. כשרצה להישאר בישיבה לאחר שני חודשי השהייה אמר לו הרבי שליט"א להפתעתו לשוב לאוניברסיטה ולסיים את לימודי הרוקחות שלו כי יש לו שם עוד תפקיד... ההוראה הזאת של הרבי, שבתחילה היתה מפתיעה ובלתי מובנת, היא זו שהביאה בסופו של דבר ל'מהפך' הגדול שהתבצע ע"י הרב משה טרקסלר בקירוב צעירים יהודיים רבים באוניברסיטת טקסס כאשר רבים חבים לו כיום את יהדותם וחסידותם.

כפי שסיפרתי, ר' משה סיים את לימודיו ועבר למוריסטון ומשם ל-720 והפך מהרה לאחד ממצוייני וממעולי התי' במקצוע הרוקחות שלו, עליו יש לו תארים ודיפלומה לא השתמש מעולם. "זה לא מדוייק" — אומר הרב טרקסלר — "אני בעצם כן עוסק בתרופות, אך בתרופות רוחניות..."

בנוסף אחיד: "קוראים לי שמעון לעזרוב. אני שליח של הרבי מליובאוויטש. תנועת חב"ד העולמית פתחה כאן סניף, וכיוון שכעת לקראת תחילת השנה מתכננים את כל המערכת — אני מתכבד להודיע לכם בשמחה שאני עומד לרשותכם. אם אתם צריכים הרצאה בנושאים 'יהודיים': חסידים, יהודים, מיס' טיז' — באמונים מאוד אוהבים את השמות המפוצצים האלה — אני עומד לשרותכם. מוכן ומזומן".

• **והיתה היענות?**

— למעלה מהמשוער. כל ביי"ס או טמפל או ארגון לא רצה לפגור אחרי עמיתיו, וכך החלו לצוץ כפטריות שיעורים וחוגים בחסידי דיוס, יהודים, קבליזם, וכל שם נוסף שעלה בדעתי, שדרכו הצלחתי להחדיר קצת 'אידיש' קייט' לראשונה בחייהם של יהודי טקסס בכלל ויוסטון בפרט.

• **עיר המגורים נקבעה ביוסטון, אולם למעשה נשלחת לכהן כשליח חב"ד לכל מדינת טקסס — כיצד עושים זאת?**

— בקיץ הראשון, מיד לאחר שהגעתי לעיר, התקשרתי לרב חזקוני וביקשתי שישלח שני בחורים צעירים אלי ל'מרכז-שליחות' על חשבוני. השניים שהגיעו היו ר' נחמן שפירא

ור' זלמן וילישנסקי. במשך חודש ימים 'חרשנו' כמעט את כל מדינת טקסס, לאורכה ולרוחבה. יוסטון היתה נקודת המוצא. נסענו שבווע ראשון מיוסטון עד לגבולה המזרחי של טקסס וחזרנו הביתה לשבת. בשבוע השני נסענו לכיוון מערב, בשלישי לצפון ורביעי לדרום. כך 'כיסנו' את כל המדינה במין 'מבצע כיבוש' מיוחד כמינו שנועד ליצור קשר ראשוני עם רכבות היהודים הפזורים במאות ערים ועיירות על פני המדינה הגדולה ביותר בארצות הברית.

מעניין שאל רובם ככולם של היהודים אותם פגשנו — היתה זו הפעם הראשונה בימי חייהם שנחקלו ביהודים עם זקן...

• **כיצד התקבלתם במקומות הללו?**

— בצורה בלתי-רגילה. בהרבה מאוד מהעיירות אליהן הגענו היה מספר היהודים קטן מאוד. עשרים, עשר, שלוש, ולפעמים גם משפחה יהודית אחת. עצם העובדה שאתה בא במיוחד כדי ליצור עמם קשר היא עבורם חוויה מרגשת. בלתי-רגילה, שמלבד 'הדלקת' הניצוץ היהודי היא גם מביאה עמה פתיחות ונכונות להמשיך בקשרים.

• **איך מצאתם את היהודים הבודדים שפזורים בקרב אוכלוסייה כה גדולה?**

— דבר ראשון היינו מחפשים בספר טלפון

...היום הם כבר עם זקנים וקפוטות...

משפחות, שבני הזוג היו מתכוללים גמורים וכעת מקימים בתים חסידיים לשם ולתפארת, ואתה חושב לא רק עליהם אלא גם על בניהם ונכדיהם — זה בהחלט מרגש ומחמם את

ביוסטון קיים המרכז הרפואי מהגדולים בעולם. יהודים מכל קצוי תבל נוהרים למרכזים הרפואיים כאן, לאור זאת החלטנו להקים 'בית חב"ד' גדול בלב המרכז הרפואי שנועד להעניק הן סעד גשמי לחולים ולמשפחותיהם והן סעד רוחני

הלב, אני ואשתי מרגישים, בנישואיהם ובהמשך חייהם, כמו היו ילדים שלנו על כל המשתמע מכך. זו תחושה שקשה לבטא במלים.

• 'בית חב"ד' הענק והמפואר שבו אנו יושבים עתה — נדיר בגדלו ויופיו — גם הוא לא נוצר בוודאי מעצמו... — כשראתי שהפעילות נוחלת הצלחה

קבוצה של 80 סטודנטים יהודים. המהפך שחוללנו ב"ה בהאוסטין במשך הזמן הוא משהו בלתי רגיל. [נאגב: במשך הזמן הקמנו שם בית חב"ד מפואר אותו ניהל במשך 5 שנים מי שנהיה לימים הרב משה טרקסלר]. אולם כל זה מהווה סיפור בפני עצמו (ראה מסגרת נפרדת). בכל אופן הייתי נוסע לשם מדי שבוע בשבוע, כל יום שני, ללא יוצא מהכלל, ומגיע חזרה הביתה לביוסטון ביום שלישי. בימי שלישי ורביעי היו לי שיעורים רבים שארגנתי כאן לביוסטון ומדי יום שישי היו השיעורים אצלי בבית.

• ובשלב זה מתחילים כבר 'לראות פירות'?

— אט-אט, כתוצאה מהשיעורים הללו, התחילו להתקרב ממש ליהדות הן בודדים, הן זוגות וגם משפחות שלמות. (מחייך) אני יודע שהשאלה הבאה שלך מיד תהיה: "כמה?". ובכן, אני מאיר לא אוהב גוזמאות, ועל כן אומר על דרך ההמעטה שיש לנו יותר ממאה משפחות בעלי-תשובה ממש. 'לצערנו' או לשמחתנו חלקם הגדול לא נשאר כאן. הם נמצאים היום בכל העולם. חלק גדול מנהלים בעצמם בתי חב"ד או מוסדות חינוך אם זה בדרום אפריקה או בכופל, בקליפורניה, באי-רופה וגם באי. הרבה משפחות שלנו הינן מהמשפחות החסידיות בקראון הייטס. גם כאן נשאר חלק. ב"ה יש סיפוק רוחני. בנוסף לכל הפעילות של החדרת יהדות והתעוררות יהודית בכל טקסט בכל מיני דרגות ושכלים — הרי כשאתה רואה לנגד עיניך למעלה ממאה

נים שמות של ארגונים יהודיים. במקומות שלא מצאנו היינו מחפשים שמות משפחה בעלי צליל יהודי, התקשרנו והגענו אליהם. היו מקומות שגם זה לא היה ואז סמכנו על ניסים... אני זוכר לדוגמה עיירה אחת שבה לא מצאנו שום שם יהודי. התעניינו בחנויות ובקרב עובדי רים ושבבים אם הם מכירים איזשהם יהודים בעיר ובמקום אחד אמרו לנו כי נדמה להם שבעליה של חנות פלוגית הינו יהודי. הגענו לשם והתברר לנו כי הוא אכן יהודי, היחיד בעיר. הוא נשוי לגויה וזה עשרות שנים לא ראה בעיניו שום יהודי. בתחילה לא הבין מה אנו רוצים ממנו. כשהתברר לו שאיננו רוצים תרומה אלא פשוט באנו במיוחד אליו לעורר אותו ולחזק אותו פרץ לפתע בבכי של התרגשות שלא יכולנו לעצור אותו. ישבנו עמו מספר שעות, הנחנו עמו תפילין, שוחחנו על ענייני יהדות ונפרדנו בדמעות כשהוא מבטיח לשמור על קשר ואמנם תוך זמן קצר החל להתקרב בצעדי ענק. זה מקרה אחד מני רבים של אותו 'מסע התעוררות' שהיווה בעצם חריש עמוק בעל היקף רציני שיצר את הקשרים עם המוני יהודים לקראת המשך הפעילות.

• וכש'חודש' המסעות' מסתיים — מה עושים הלאה?

— בשנה הראשונה לא היה מוטל עלי עול כספי. כיוון שכך ניצלתי את כל זמני ומרצתי 'לתקוע בחצוצרות'. הייתי בא לכל מקום, לכל פינה ומכריז: "אנחנו כאן". "היהדות הישנה, המסורתית, האמיתית, הגיעה לטקסט". יצרתי קשרים בכל מקום אפשרי. זו היתה עבודה של 'מקיף' שנועדה להכשיר את הקרקע. חייתי בתחושה של "לתקן עולם במלכות שיד-י" כמו התקיעות שהפילו את חומת יריחו. באו אלי אנשים ואמרו: לפי הרעש והפרסום שיש לך בכל טקסט בטוחים שאתה נמצא כאן כבר חמש שנים עם צוות פעולה גדול... כמבט לאחור זו היתה ההכנה הטובה ביותר לקראת ההתבססות והפעילות החב"דית בטקסט.

• ואז פורצים קדימה...

— לאחר ה'חרישה' הגדולה והתקיעה בחצוצרות התחלנו להפישל שרוולים לכיוון של עבודה מעשית, מה שמכונה "טאפרו דאפלאחו". מעשה בפועל. בראש וראשונה על-ידי ארגון ומסירת שיעורים קבועים. אפשר לומר שכל ימי השבוע התחלקו אצלי לפי השיעורים הללו. כל יום ראשון היה שיעור לביוסטון. מדי יום שני הייתי נוסע להאוסטין. מרחק 4-5 שעות נסיעה לכל צד, יש שם אוניברסיטה גדולה מאוד שנקראת "יוניברסיטי סיטי אוף טקסט", אשר אליה נוהרים רבבות סטודנטים מכל רחבי טקסט וגם ממדינות אחרות. (לומדים שם כ-40 אלף סטודנטים ומתוכם כשלושת אלפים חמש מאות יהודים). התחלתי למסור שם שיעור בחדרו הפרטי של סטודנט בשם משה טרקסלר. השיעור התחיל עם סטודנט אחד ולבסוף הגיע להשתתפות

"ויבשר טוב"

"יום אחד" — מספר ר' שמעון — "מגיע מהנדס יהודי מלונג-אילנד, מספר לי שעבר עתה להתגורר ביוסטון ושואל אותי אם אוכל לעזור לו בהשגת מישרה. כדרכי תמיד, לכל יהודי שמגיע, עזרתי לו כמובן והוא השיג את המשרה.

היה זה באמצע הקיץ. לקראת הימים הנוראים אני רגיל כל שנה לקחת 'בעל תפילה' מניו-יורק וגם השנה פניתי לר' לייבל בוימגרטן וסיכמנו שיגיע להתפלל כאן. לפני שנסע, כמו תמיד, הכניס פתק לרבי שליט"א ודיווח לו כי נוסע לכאן לימים הנוראים. אך מה מאוד הופתע שהרבי שליט"א הוציא לו 'פתק' באותו יום ובו כתוב לו על נסיעתו "ויבשר טוב". מה ענין הנסיעה הרגילה להתפלל ביוסטון ל"ויבשר טוב"?

"כשהגיע לכאן והלכתי עמו לבית-הכנסת הוא ראה לפתע בין המתפללים את אותו מהנדס יהודי עליו סיפרתי בתחילה — מיד ניגש אלי, לקח אותי לצד ואמר לי: "אתה יודע שאשנתו מחפשת כבר שלושה חודשים את היהודי הזה, אני מכיר טוב אותו ואת משפחתו. לפני 3 חודשים נעלם לפתע ממשפחתו, פשוט רגל והשאיר הרבה חובות. במשפחה שוד ושבר, אשתו שבורה ורצוצה, לא יודעים לאן נעלם ומה אירע לו, והנה הוא כאן אצלך".

"חטפתי 'שוק'. ניגשתי אליו מיד יחד עם היבעל תפילה, בוימגרטן. מיד כשראהו החוויר כסיד. לקחתי אותו לצד ונתתי לו 'מוסר'. אמרתי לו: עם כל ההבנה למצבך הקשה, איך אתה עוזב את אשתך והילדים ונעלם לפתע פתאום! שוחחנו ארוכות עד שינשברי לבסוף.

כשבוימגרטן הגיע מניו יורק שוב כעבור שבוע, ליום הכיפורים, הוא כבר הביא עמו את האשה והילדים של אותו מהנדס. לאחר מאמצים הצלחנו להשיב את הישלוש הבית' על כנו ואף להפוך את כל המשפחה למשפחה חב"דית...
ה"יבשר טוב" שבוימגרטן לא הבין בתחילה...

רבה הייתי בתחושה של 'ואתהלכה' ברחבה' וחפשתי לקנות או לבנות בנין שיהיה מרכז גדול. באותה עת הציעו למכירה בנין גדול שהיה פעם כנסייה במקום מרכזי ובמחיר הזדמנות. נסיתי מיד להסכים, אולם, כמובן, דבר ראשון שאלתי את הרבי שליט"א.

עברו 10 ימים, שום דבר לא זז — פרסמתי מודעה בעיתונות המקומית שהחל מיום ראשון הקרוב עומד להיפתח ב"ס יהודי של חב"ד... — כן. לא רק התכוונתי — פתחתי! התחלתי עם ארבעת הילדים שלי...

התשובה שהגיעה מיד היתה מפתיעה: "מה לו ולפיזור הנפש כזאת. בטח ישיג בקרוב מקום יותר טוב". התשובה, כאמור, היתה עבורנו פלא גדול, אך כמובן לא ערערנו על זה. כעבור כמה חודשים בא אלי לפתע עשיר גדול, מידידי חב"ד, ואמר לי כי נודע לו שאיזור מסויים, שכעת הוא ממש שממה, עומד להפוך לאיזור העתידי שיהפך תוך כמה שנים למרכז יוסטון וכדאי לי 'לקפוץ' על העגלה ולרכוש שם כעת מקום כשזה עדיין זול. זה לא נשמע מציאותי אך החלטתי בכל אופן לשאול את הרבי. מיד קיבלתי תשובה חיובית שהותנתה בכמה תנאים, מהם: שלהבטחות לכסף יהיה כיסוי ממשי ושאשיג אחרים שיתעסקו בבנייה כדי שאני אוכל להיות פנוי כולי לעסוק בהפצת היהדות והמעיינות חוצה.

• וזה הסתדר?

— על הצד המופלא ביותר. הגבירים' חתמו על מה שנקרא 'פלד', כתב-התחייבות בנקאי, כן השגתי כאלו שקיבלו על עצמם את העיסוק בבנייה. כשדיווחתי לרבי על כך ענה לי: "שיהא בהצלחה רבה. כן יבשר-טוב תמיד כל הימים, מצורך בזה מאחת הקרנות 500 דולר השתתפות". הוא שלח 10 שטרות של 50 דולר ונתתי זאת לכל מי שתרים מ-50 אלף דולר ומעלה. מה שמעניין בכל הסיפור שהמקום הראשון שרציתי לקנות והרבי שלל זאת, נקנה לבסוף ע"י 'היברו אקדמי', אך האיזור הפך להרס וחורבן — בניגוד לכל התחזיות — ואילו האיזור שבו אני קניתי — עפ"י הבטחת הרבי שאמצא מקום — הפך לאיזור הראשי, המרכזי והתוסס ביותר, כאשר החלק הנכבד ביותר של האוכלוסיה היהודית, ובפרט זוגות

נפתח.

• ואתה באמת התכוונת ברצינות? לפתוח ב"ס חדש לפתע באמצע שנת לימודים?

— כן. לא רק התכוונתי — פתחתי! התחלתי עם ארבעת הילדים שלי... כעבור תקופה נוספת עוד 3 ילדים של בעלית-השוכה (שבתחילה פחדו לשלוח לביה"ס ה'פר' טיוני...) בשנה החדשה היו כבר 14, וכך זה גדל משנה לשנה ל-22, 38, 62, 70, וכיום זה עומד על למעלה ממאה וארבעים.

• וזה נחשב להצלחה?

— זה נחשב להצלחה גדולה מאוד. ראשית, מבחינה איכותית — אינני מדבר על הרמה הדתית-תורנית. גם בנושאים הכלליים בית הספר נחשב לבעל המעמד הגבוה ביותר. שנית — מבחינה כמותית: עליך להבין שבטקסס, בגלל אופי הכלכלה המשתנית, יש עזיבה מאוד גדולה של אזרחים. העיר מבוססת הרבה גם על כאלה שבאים להתגורר כאן רק כמה שנים כדי לעשות ביוזם טוב ואח"כ עוד בים. מדי שנה בממוצע עוזבים את בית-הספר 40 תלמידים שלנו שמשפחותיהם עוזבות את העיר, ואם בכל זאת אין אצלנו ירידה אלא אדרבה, עליה כה גדולה מדי שנה — דומני שאין סימן טוב יותר להצלחה גדולה.

• יש לכם עוד מוסדות חינוך לילדים מלבד בית הספר?

— יוסטון היא עיר מאוד מתבוללת. בית-הספר שלנו מהווה אמנם נדבך מאוד חשוב בפעילות לאידישקייט — אך בוודאי שאי אפשר להסתפק בו. משום כך אנו משקיעים

צעירים, רופאים, מדענים וכו' עברו להתגורר בו.

הבניין הגדול נהיה עד מהרה מרכז גדול ותוסס לתורה, לתפילה ולכל מה שקשור ביהדות. הקמתו היוותה בהחלט מפנה וציון דרך בכל הפעילות החב"דית ביוסטון בפרט ובטקסס בכלל.

• וגם הביאה להקמתו של בית-הספר שלכם כאן...

— הקמת בית-הספר הוא סיפור בפני עצמו. אפשר לומר שהוא הוקם בעצם מ'חוסר ברירה'... מעשה שהיה כך היה: כשהגעתי לעיר באתי למנהל 'היברו אקדמי' ואמרתי לו: הרבי כששלח אותי לכאן התנה זאת בשני תנאים: שיהיה כאן מקוה טהרה וחינוך לילדים. ובכן אני מוכן לשלוח לכאן את הילדים בתנאי שיהיו רק כמה שעות ושאר היום ילמדו אצלי פרטי ושכל ילדי בית-הספר, גם בהפסקות, יהיו עם כיפות. הוא הסכים, עד שבא מנהל חדש שהחליט לבטל את שני התנאים. באתי אליו ואמרתי: אני נותן לך 10 ימים, אם אתה מסכים טוב, אם לא — אני פותח לבד בית-ספר. הוא ועוזריו התפוצצו מצחוק ושלחו אותי ב'בושות'. עברו 10 ימים, שום דבר לא זז — פרסמתי מודעה בעיתונות המקומית שהחל מיום ראשון הקרוב עומד להיפתח ב"ס יהודי של חב"ד...

• הם נבהלו מכך?

— הוא מיד התקשר אלי בבהלה ואמר: "מה, התכוונת ברצינות?! — בוא נשב ונדון". אמרתי לו: מצטער. בית-הספר כבר

הרב לזרוב עם העו"ד היוסטוני המפורסם סטואורט נלקין.
מביא לרבי את המתנה הרוחנית

רים רגילים לא היה מוצא עצמו בביהכנ"ס חב"די. כך שבכל שבת כתפילות יש לנו,

בכל שבת בתפילות יש לנו, לדוגמא, עשרות פרופסורים, מהם רופאים בעלי שם עולמי. הם משתתפים גם בשיעורי ההלכה והחסידות במשך השבת וגם לכך חלק נכבד ביצירת קהילת 'בעלי התשובה' הגדולה כאן

לדוגמא, עשרות פרופסורים, מהם רופאים בעלי שם עולמי. הם משתתפים גם בשיעורי

שאם ברצונו להעניק חינוך יהודי לילדיו — הכתובת היא רק חב"ד. קורה אצלנו ב"ה תופעה הפוכה מהרבה מקומות. להרבה מקור מות בעולם באים שליחים מ ישראל, עם אורה אנטי-דתית, והם מנחילים זאת גם ליהדות המקומית. כאן ב"ה ההיפך, כל הישראלים, מהם אנטי-דתיים, חוזרים מיוסטון, הודות לחב"ד, כשהם קרובים ושייכים מאוד לכל ענייני יהדות ושמירת מצוות.

סיפור בפני עצמו היא התקרבותו של פרופ' משה מכון מהאוניברסיטה העברית שהגיע לכאן לא דתי, כמובן, כפרופסור אורח באוניברסיטה הגדולה כאן, וחזר ארצה כחב"דניק... [סיפורו של הפרופ' משה מכון הוא בעל חשיבות משל עצמו; עוד חזון למועד, וא"ה יסופר בפני עצמו בעתיד].

• הם גם מתפללים בבית הכנסת שלכם? — בוודאי. בכלל, הבנין המרכזי כאן, ובפרט בית הכנסת שבו, מהווה מוקד רב-השפעה. העובדה שזה בית הכנסת הפופולרי ביותר גורמת למשיכת קהל רב ומגוון שבמק-

מאמצים מאוד גדולים גם בקעמפים, קייטנות הקיץ, שאליהם באים הרבה מאוד ילדים שבמשך השנה הוריהם לא שולחים אותם לבי"ס יהודי. לכן בשני חדשי הקיץ אנו משתדלים להשקיע בהם 'את כל הנשמה', חלקם עובר לבסוף לבי"ס שלנו וגם אלו שלא עוברים — היהדות התוססת המוחדרת בהם בחדשי הקיץ — לא הולכת לאיבוד...

• שמענו על הצלחה מיוחדת שיש לכם בקרב ישראלים כאן. יש שכינו זאת באוזניי כ'מהפך' — האומנם?

— אכן, יש לבית-הספר הצלחה גדולה בקרב ישראלים. היה כאן לאחרונה בשליחות ביוסטון מורה לא דתי מחיפה. השתמשנו בו כמורה לעברית, במשך הזמן גם התקרב וגם למד להוקיר את הרמה בבית-הספר והעביר את כל ילדיו לבית-הספר. לאחר מכן נהיה מראשי המקורבים ובזכותו כל חבריו הישראלים — בהם אנשי הקונסוליה — והם רבים — החלו שולחים ילדיהם אלינו. כיום כל ישראלי יודע

הבאנו לשם את הרב מענדל דוברבסקי. כן פתחנו מרכז גדול בסאן אנטוניו, לשם הבאנו את הרב חיים בלוק. ב'אלפסו' פתחנו גם לפני כשנה ולשם הבאנו את הרב ישראל גרינברג. בכל אחת מהערים הללו מתגוררים לפחות כחמשת אלפים יהודים והשליחים הצעירים שהבאנו נוהלים ב"ה הצלחה יפה ומשגשגת מאוד.

• ומה המצב בנוגע לשאר הערים בטקסס?
— ראשית: בנוסף לערים הגדולות בטקסס שפתחנו שם ב"ה מרכזים חב"דיים — וצריך לזכור שכולם היו מדברות שממה מבחינה יהודית — הרי כל אחד מהשלוחים הללו אחראי לא רק על עירו אלא גם על כל העיירות שבסביבה. שנית: גם את הערים והעיירות שבהם עדיין אין מרכז חב"די איננו מזניחים. אנו שולחים לשם כל קיץ צעירים ל'מרכז שליחות' ובאמצעות שומרים על קשרים כל השנה. שולחים להם חומר הסברה וכיוצא בזה. התעוררות רוחנית גדולה היתה בכל העיירות של טקסס גם כשהדפסנו בכל אחת מהן את ה'תניא', והעיקר — אני מקווה, בעזרת ה', שבעתיד בכל אחת מעריה ועיירותיה של טקסס יתנוסס 'בית חב"ד' מפואר. ה'מערב הפרוע' של ארצות-הברית בדרך ל'כיבוש-רוחני' מושלם...

בתוך האוניברסיטאות.
כמו כן הבאנו לכאן שליח מיוחד, הרב בצלאל מרינובסקי ומשפחתו. הרב מרינובסקי משמש כ'צ'פלין' שלי. הרב של כל החולים. הוא אחראי גם על מבצעי 'ביקור חולים'. כממשיך בדרכי אביו המפורסם הוא גם המוהל שלנו כאן. כן הוא אחראי על 'כוללי תפארת זקנים' שיש לנו בעיר. על 'עונג שבת' ועוד. גם אשתו משמשת כמורה בבית-הספר שלנו כאן לבנות.

• והמרכז הגדול שהקמתם בעיר האוסטין ממשיך לפעול?
— בוודאי. עולה ופורח מחיל אל חיל. במשך 5 שנים ניהל אותו, כאמור, הרב משה טרקסלר ולאחר שעבר ליוסטון הבאנו לשם שליח חדש, הרב יוסף לברטוב, שמאוד מצליח ב"ה. אגב לאחרונה בנינו גם שם מקוה מהדר בתכלית הכשרות וההידור וזה תורם רבות להחדרת ענין 'טהרת המשפחה' בקרב יהודי העיר. הפעילות העיקרית מתבצעת שם בקרב אוניברסיטת טקסס המפורסמת שבה, כפי שכבר הזכרתי, אלפי סטודנטים יהודים.
• במשך השנים האחרונות הקמתם עוד מרכזים חב"דיים במדינת טקסס.
— אכן. פתחנו מרכז גדול בדאלאס טקסס.

ההלכה והחסידות במשך השבת וגם לכך חלק נכבד ביצירת קהילת 'בעלי התשובה' הגדולה כאן. גם מקווה הטהרה בבנין שנבנה על פי כל כללי ההידור והמורניזציה גם יחד תרם לא מעט בנושא טהרת המשפחה. כשהגענו היתה בכל יוסטון משפחה אחת ששמרה על טהרת המשפחה. כיום ב"ה מאות נשים יהודיות

כשאתה רואה לנגד עיניך למעלה ממאה משפחות, שבני הזוג היו מתבוללים גמורים וכעת מקימים בתים חסידיים לשם ולתפארת, ואתה חושב לא רק עליהם אלא גם על בניהם ונכדיהם — זה בהחלט מרגש ומחמם את הלב

מקפידות על טהרת המשפחה לכל פרטיה ודקדוקיה. חבל רק שעל כל האור והישי הגדול הזה מעיבה תופעה של רשעות ו'אנטישמיות' פנימית שיותר מסכנת הקלקול שבה מחריד השפל שמאחורי העושים...

• אתה מדבר בחידות... למה הכוונה?
— ה'מתנגדים' הידועים שבסיסם אצלכם בארץ... לא יכלו כנראה לסבול את ההצלחה העצומה של ליובאוויטש ביוסטון — כ מו בכל מקום — ועל כן לא התביישו לשלוח שני נציגים מנייר-ורק כדי להתסיס נגד חב"ד. אמנם אינם מעזים לעשות זאת בגלוי אך הם מתסיסים את ה'מתקרבים' שאין צורך להקפיד על "חלב ישראל" או הטבילות במקווה וכו' וכו', הכל כשר כדי להילחם נגד חב"ד...

• ראיתי היום 'בית חב"ד' גדול נוסף כאן ביוסטון...

— ביוסטון קיים המרכז הרפואי מהגדולים בעולם. יהודים מכל קצוי תבל נוהרים למרכזים הרפואיים כאן. בשל מחלות לב וכדו'. בדרך כלל כשהם כאן שוהים עמם גם בני משפחותיהם. לאור זאת החלטנו להקים 'בית חב"ד' גדול בלב המרכז הרפואי שנועד להעניק הן סעד גשמי לחולים ולמשפחותיהם והן סעד רוחני. כל יהודי שמגיע לכאן יש לו כיום איפה לשהות ואיפה לאכול כשר ולעשות שבת כמו בביתו. כמו כן אנו מנצלים את שהייתם של היהודים כאן לפעילות של הפצת תורה ויהדות בדרכים המועילות ביותר. למרכז שהקמנו קוראים "מדיקל סנטר-חב"ד האוז" ומנהל אותו הרב משה טרקסלר — מהבע"ת שלנו — שהוא גם מנהל צא"ח בעיר והאחראי על הפעילות לקירוב רחוקים ולהפצת היהדות

הודעה חשובה ומשמחת עצור וחשוב!

המעלית אינה פועלת האם ובאיזה אופן מותר לתקנה בחול המועד
כפתור נשר מהבגד האם ובאיזה אופן מותר לתפור בחול המועד
צילום תמונות האם ובאיזה אופן מותר בחול המועד
מכשירי בנק אוטומטים האם ומתי מותרת הפעלתם בחול המועד

התשובה על שאלות אלו, ועוד אלפי פרטים בספר הנפלא שיצא זה עתה לאור ספר

חול המועד כהלכתו (למעלה מ-450 עמוד)

מאת הרה"ג הרב יקותיאל פרקש שליט"א
מר"צ בעיה"ק ירושלים ת"ו (בעל מחבר ספרי מחשבת הטהרה)
בהמלצתם ועידודם והסכמותיהם הנלהבות של הרבנים הגאונים הפוסקים

הגאון הרב יצחק יעקב וייס שליט"א (בעל ש"ת מנחת יצחק)
הגאון הרב שמואל הלוי ואזנער שליט"א (בעל ש"ת מנחת יצחק)
הגאונים הבד"צ של העדה החרדית ירושלים ת"ו
הגאון הרב מאיר ברנסדורפער שליט"א (בעל ש"ת קנה בושם)

לקט מדבריהם: חבור גדול ומקיף בהל' חול המועד... בנין ענקי חיבור נפלא וביאור מקיף להלכה למעשה... הכל מסודר בסדר נכון... בלשון צח ומצוחצח, דבר דבור על אופניו... וכמעט שלא בא עוד כבושם הזה ברוב גדלו ותפארתו

להשיג בחנויות הספרים